

מפתח תשובות נכונות

שאלה	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
תשובה	(3)	(4)	(1)	(3)	(2)	(1)	(3)	(4)	(1)	(1)

שאלה	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
תשובה	(1)	(3)	(3)	(2)	(1)	(1)	(4)	(4)	(1)	(2)

שאלה	21	22	23
תשובה	(1)	(2)	(2)

הסברים

אנלוגיות (שאלות 1-6)

1. השאלה: ירד מנכסיו : רכוש -

היחס: "ירד מנכסיו" הוא ביטוי שמשמעותו איבד את רכושו. **א'** הוא ביטוי שמשמעותו איבד את ה-**ב'** שלו.

תשובה (1): נגזר דינו : דין. האם "נגזר דינו" משמעותו איבד את הדין שלו? לא. כאשר **נגזר דינו** של אדם, הדין לא **אובד** אלא נקבע.

תשובה (2): בא אל קיצו : קץ. האם "בא אל קיצו" משמעותו איבד את הקץ שלו? לא. כאשר דבר **בא אל קיצו**, הוא מגיע לסופו - **הקץ** אינו אובד אלא מגיע.

תשובה (3): תש כוחו : כוח. האם "תש כוחו" משמעותו איבד את הכוח שלו? כן. **"תש כוחו"** משמעותו שהכוח נחלש או **אבד**, בדיוק כמו ש"**ירד מנכסיו**" משמעותו איבד את ה**רכוש** שלו.

תשובה (4): כבש את יצרו : יצר. האם "כבש את יצרו" משמעותו איבד את היצר? לא. מי שכבש את יצרו שולט ביצרו שלו.

תשובה (3).

2. השאלה: אדריכל : דייר -

היחס: אדריכל מתכנן ובונה בניין, ודייר גר בו. **א'** יוצר את מה שב' משתמש בו.

תשובה (1): מלצר : סועד. האם המלצר יוצר את מה שהסועד משתמש בו? לא. המלצר מגיש לסועד אוכל אך לא יוצר אותו אלא הטבח הוא שיוצר אותו.

תשובה (2): מנצח : נגן. האם המנצח יוצר את מה שהנגן משתמש בו? לא. המנצח מנהל את הנגנים אך לא יוצר את הכלי או המוזיקה שהנגן מנגן.

תשובה (3): נהג : נוסע. האם הנהג יוצר את מה שהנוסע משתמש בו? לא. הנהג מפעיל את הרכב שהנוסע משתמש בו אך אינו מי שיוצר אותו.

תשובה (4): מחזאי : צופה. האם המחזאי יוצר את מה שהצופה משתמש בו? כן. המחזאי כותב ויוצר את המחזה, והצופה צופה בו. המחזאי יוצר את התוכן שהצופה צורך, בדיוק כמו שהאדריכל יוצר את המבנה שהדייר גר בו.

תשובה (4).

3. השאלה: הסכמה : חלוקים -

- היחס:** אנשים חלוקים הם אנשים שאין ביניהם הסכמה. מי שהם ב' אין ביניהם א'.
- תשובה (1):** שוני : זהים. האם מיש שהם זהים אין ביניהם שוני? כן - בדיוק כפי שכאשר אנשים חלוקים, אין ביניהם הסכמה.
- תשובה (2):** אחריות : ערבים. האם מי שערבים אין ביניהם אחריות? לא, להפך – **ערבים** (מהמילה ערבות שמשמעותה אחריות, התחייבות) הם אנשים הנושאים באחריות מסוימת אחד כלפי השני.
- תשובה (3):** מפגש : מצטלבים. האם מי שמצטלבים אין ביניהם מפגש? לא, להפך. כאשר דברים **מצטלבים**, יש ביניהם **מפגש**.
- תשובה (4):** חפות : מורשעים. האם מי שמורשעים אין ביניהם חפות? לא. **חפות** היא חוסר אשמה, ואדם **שחורשע** הוא לא בהכרח אדם שאינו חף מפשע, אלא כזה שאשמתו נקבעה בבית המשפט (לעיתים שלא בצדק). כמו כן, החפות לא מתארת יחס בין אנשים אלא תכונות אישיות (בניגוד למילה "חלוקים").

תשובה (1).

4. השאלה: חימם : לוהט -

- היחס:** חימם הוא פועל שמשמעותו לעשות משהו חם, ולוהט הוא משהו חם מאוד.
- א'** היא פעולה שהתוצאה הקיצונית שלה היא ב'.
- תשובה (1):** הפחיד : מפחיד. האם מפחיד הוא התוצאה הקיצונית של הפחיד? לא. מפחיד הוא מי שמפחיד אחרים, לא מי שהפחידו אותו.
- תשובה (2):** אכל : שָׁבַע. האם שבע הוא התוצאה הקיצונית של אכל? לא. **שָׁבַע** הוא מי שאכל מספיק, לא בהכרח בכמות קיצונית.
- תשובה (3):** עייף : מותש. האם מותש הוא התוצאה הקיצונית של עייף? כן. **עייף** (בניקוד חיריק) הוא פועל שמשמעותו לעייף אדם אחר, ו**מותש** הוא מי שעייפו אותו מאוד - בדיוק כמו שלוהט הוא משהו שחיממו אותו מאוד.
- תשובה (4):** ניפץ : מנופץ. האם מנופץ הוא התוצאה הקיצונית של ניפץ? לא. מנופץ הוא פשוט משהו שניפצו אותו, לא בהכרח באופן קיצוני.

תשובה (3).

5. השאלה: להלשין : להתוודות-

- היחס:** להלשין הוא לספר על מעשה רע של מישהו אחר, ולהתוודות הוא לספר על מעשה רע של עצמך.
- א'** היא פעולה כלפי אחרים וב' היא אותה פעולה כלפי עצמך.
- תשובה (1):** לבייש : להתבייש. האם לבייש היא פעולה כלפי אחרים ולהתבייש היא אותה פעולה כלפי עצמך? לא. לבייש הוא לגרום לאחר להרגיש בושה, ולהתבייש הוא להרגיש בושה בעצמך – לא לגרום לעצמך להרגיש בושה.
- תשובה (2):** לשבח : להתפאר. האם לשבח היא פעולה כלפי אחרים ולהתפאר היא אותה פעולה כלפי עצמך? כן. **לשבח** הוא לומר דברים טובים על מישהו אחר, ו**להתפאר** הוא לומר דברים טובים על עצמך. זה מקביל בדיוק לזוג שבשאלה.
- תשובה (3):** לסכסך : להתווכח. האם לסכסך היא פעולה כלפי אחרים ולהתווכח היא אותה פעולה כלפי עצמך? לא. לסכסך הוא לגרום לאחרים להתווכח. להתווכח זה לא לסכסך בין עצמך לבין אדם אחר, ולכן היחס פה אינו מדויק.
- תשובה (4):** להעניק : לקבל. להעניק ולקבל הן פעולות הפוכות (נתינה מול קבלה), לא אותה פעולה מכוונת לצדדים שונים.

תשובה (2).

6. **השאלה: קת : לחטוב -**

- היחס:** קת הוא ידית הגרזן, ולחטוב הוא מה שעושים עם גרזן.
א' הוא חלק מכלי **וב'** היא הפעולה שעושים עם אותו כלי, שלשמה הכלי נועד.
- תשובה (1):** תנוד : לשמוע. האם תנוד הוא חלק מכלי ולשמוע היא הפעולה שנעשית באמצעות אותו הכלי? כן.
תנוד הוא חלק מהאוזן, **והשמיעה** נעשית באמצעות האוזן.
- תשובה (2):** גת : לדרוך. האם גת הוא חלק מכלי ולדרוך היא פעולה שנעשית באמצעותו? לא. **גת** הוא הכלי עצמו (מתקן **לדריכת** ענבים), לא חלק מכלי.
- תשובה (3):** מיתר : לפרוט. האם מיתר הוא חלק מכלי ולפרוט היא פעולה שנעשית באמצעותו? לא בדיוק. **מיתר** הוא חלק מכלי נגינה, שהפעולה שעושים איתו היא לנגן. פעולת **הפריטה** נעשית על **המיתר**, אך פעולת החטיבה לא נעשית באמצעות הקת, **הקת** היא רק חלק מהכלי **שחוטבים** איתו.
- תשובה (4):** את : לחפור. האם את הוא חלק מכלי ולחפור היא פעולה שנעשית באמצעותו? לא. **את** הוא הכלי עצמו, לא חלק מכלי.
- תשובה (1).**

הבנה והסקה (שאלות 7-17)

7. **השאלה:** החיידק הליקובקטר פילורי מצוי בקיבתם של כל בני האדם הלוקים בכיב קיבה. כמחצית מבני האדם נושאים חיידק זה בקיבתם, אולם רק בקרב כ-15% מהנשאים שלו מתפתח כיב קיבה.
- איזו מהטענות הבאות, הנוגעות לחיידק הליקובקטר פילורי, מסבירה את הנתונים האלה באופן הטוב ביותר?
- פתרון:** נבין את הנתונים: החיידק נמצא אצל **כל** חולי כיב הקיבה, אך רק 15% מנשאי החיידק מפתחים כיב. כלומר: החיידק נחוץ להתפתחות כיב קיבה (בלעדיו אין כיב), אך הוא לא מספיק לבדו (רוב הנשאים לא מפתחים כיב). נחפש הסבר שמתאים לשני הנתונים האלה.
- תשובה (1):** התפתחותו של כיב קיבה היא הגורמת לנוכחות החיידק בקיבה
- לא נכון. אם כיב הקיבה גורם לחיידק להופיע, למה יש אנשים עם החיידק בלי כיב קיבה (85% מהנשאים)? הסבר זה לא מתיישב עם הנתון שרוב נשאי החיידק בריאים.
- תשובה (2):** לעיתים קרובות החיידק מופיע בקיבה בעקבות הימצאותו של חיידק מסוג אחר בקיבה, ולעיתים החיידק האחר גורם להתפתחות כיב קיבה
- לא נכון. הסבר זה מציע שחיידק אחר גורם לכיב, אך הנתונים מראים שהחיידק הליקובקטר נמצא אצל **כל** חולי הכיב - לא רק אצל חלקם. אם חיידק אחר היה הגורם, היינו מצפים למצוא חולי כיב בלי הליקובקטר.
- תשובה (3):** החיידק הוא רק גורם אחד מכמה גורמים המביאים לידי התפתחות כיב קיבה, אולם הכיבים אינם יכולים להתפתח בלעדיו
- נכון. הסבר זה מתאים בדיוק לנתונים: החיידק **הכרחי** (לכן הוא נמצא אצל 100% מחולי הכיב), אך הוא **לא מספיק** לבדו - צריך גם גורמים נוספים (לכן רק 15% מהנשאים מפתחים כיב). מי שיש לו את החיידק וגם את הגורמים האחרים - יפתח כיב. מי שיש לו רק את החיידק - לא יפתח.
- תשובה (4):** הימצאות החיידק בקיבה גורמת תמיד להופעתו של חיידק מסוג אחר, והימצאות שני החיידקים יחד גורמת בהכרח להתפתחות כיב קיבה
- לא נכון. אם הימצאות שני החיידקים יחד גורמת **בהכרח** לכיב, ואם החיידק הראשון **תמיד** גורם להופעת השני, אז כל נשאי החיידק היו מפתחים כיב. אך הנתונים מראים שרק 15% מפתחים כיב.
- תשובה (3).**

8.

השאלה: מקובל לחשוב שבני אדם, קופי אדם וכלבים הם בעלי החיים היחידים המסוגלים לחקות הבעות פנים של בני מינם. ואולם, במחקר חדש שנערך לאחרונה התגלה כי גם הדוב המלאי, בעל חיים הנוטה דווקא להתבודדות, ניחן במיומנות התקשורת המורכבת והעדינה הזאת. מכיוון שלדובים המלאים אין קשר אבולוציוני ישיר לבני האדם כמו שיש לקופי האדם, ומכיוון שאין הם חיות מבויתות כמו הכלבים, החוקרים טוענים שקיומה של היכולת המורכבת הזאת אצלם מרמז על כך שהיא קיימת גם בבעלי חיים אחרים.

איזו מהטענות הבאות אינה משתמעת מן הפסקה?

פתרון: נחפש טענה שלא משתמעת מהפסקה - כלומר טענה שהפסקה לא אומרת ולא מרמזת עליה.

תשובה (1): מקובל לחשוב שיכולתם של הכלבים לחקות הבעות פנים קשורה להיותם חיות מבויתות

משתמע מהפסקה. ב פסקה מוזכר שהכלבים הם "חיות מבויתות", וזה מוצג כהסבר מקובל ליכולת שלהם. הראיה לכך: החוקרים מציניים שהדוב המלאי אינו מבוית ובכל זאת יש לו את היכולת - ומכאן מסיקים שיש סיבה אחרת ליכולת הזאת. אם הביות לא היה נחשב להסבר המקובל ליכולת של כלבים, לא היה טעם להדגיש שהדוב אינו מבוית.

תשובה (2): מקובל לחשוב שיכולתם של קופי אדם לחקות הבעות פנים קשורה לקרבה האבולוציונית בינם לבין בני האדם

משתמע מהפסקה. בפסקה מוזכר שלקופי אדם יש "קשר אבולוציוני ישיר לבני האדם", וזה מוצג כהסבר מקובל ליכולת שלהם. הראיה לכך: החוקרים מציניים שלדוב המלאי אין קשר אבולוציוני ישיר לאדם ובכל זאת יש לו את היכולת - ומכאן מסיקים שיש סיבה אחרת. אם הקרבה האבולוציונית לאדם לא הייתה נחשבת להסבר המקובל ליכולת של קופים, לא היה טעם להדגיש שלדוב אין קרבה כזו.

תשובה (3): החוקרים סבורים שהיכולת לחקות הבעות פנים מצויה אצל עוד בעלי חיים שאינם מבויתים ושאינם קשר אבולוציוני ישיר בינם לבין בני האדם

משתמע מהפסקה. מציאת בעל חיים שאינו מבוית ולא קשור אבולוציונית לאדם, שניחן ביכולת לחקות הבעות פנים, מצביע על פי הפסקה שייתכן שישנה עוד "קטגוריה" של בעלי חיים בעלי היכולת הזו, מעבר לשתיים המוכרות. בסוף הפסקה נאמר במפורש שהחוקרים טוענים שהיכולת "קיימת גם בבעלי חיים אחרים" - כלומר בעלי חיים לא מבויתים וגם ללא קשר אבולוציוני ישיר לאדם.

תשובה (4): החוקרים סבורים שהיכולת לחקות הבעות פנים רוחת גם בקרב בעלי חיים אחרים הנוטים להתבודדות

לא משתמע מהפסקה. הפסקה מציינת שהדוב המלאי נוטה להתבודדות, אך זה רק תיאור של הדוב - לא חלק מהטיעון. החוקרים לא טוענים שההתבודדות קשורה ליכולת או שהיכולת רוחת דווקא בקרב בעלי חיים מתבודדים. ההיגיון שלהם מתבסס על היעדר קרבה אבולוציונית והיעדר ביות, לא על נטייה להתבודדות.

תשובה (4).

9.

השאלה: עידו וטליה רוצים להתחתן בנוכחות כמה שיותר מאחיהם. לטליה שני אחים המתגוררים בארצות הברית, אחד בדנבר ואחד במילווקי. לעידו שני אחים המתגוררים בישראל, אחד ביבנה ואחד בדימונה. ארבעת האחים יגיעו לחתונה, בכפוף לשני התנאים הבאים:

- האחים שבשם העיר שבה הם גרים מופיעה האות נ' לא יבואו לחתונה אם היא לא תיערך בארצם.
 - האחים שבשם העיר שבה הם גרים מופיעה האות י' לא יבואו לחתונה אם היא תיערך בחורף.
- מן האפשרויות הבאות, לעידו ולטליה כדאי להתחתן -

פתרון: נזהה את האחים לפי התנאים.

ערים עם האות נ': דנבר, יבנה, דימונה - שלושה אחים שלא יבואו אם החתונה לא בארצם. האח מדנבר יבוא רק אם החתונה בארה"ב, והאחים מיבנה ומדימונה יבואו רק אם החתונה בישראל.

ערים עם האות י': מילווקי, יבנה, דימונה - שלושה אחים שלא יבואו אם החתונה בחורף. כלומר האחים ממילווקי, מיבנה ומדימונה יבואו רק אם החתונה בקיץ.

נשים לב שלאחים **מיבנה ומדימונה** יש שני תנאים: הם צריכים גם חתונה בישראל וגם חתונה בקיץ.

תשובה (1): בקיץ בישראל - האח מדנבר לא יבוא כי החתונה לא בארה"ב. האח ממילווקי יבוא כי החתונה בקיץ. האחים מיבנה ומדימונה יבואו כי החתונה בישראל וגם בקיץ. סה"כ: 3 אחים.

תשובה (2): בקיץ בארצות הברית - האח מדנבר יבוא כי החתונה בארה"ב. האח ממילווקי יבוא כי החתונה בקיץ. האחים מיבנה ומדימונה לא יבואו כי החתונה לא בישראל. סה"כ: 2 אחים.

תשובה (3): בחורף בישראל - האח מדנבר לא יבוא כי החתונה לא בארה"ב. האחים ממילווקי, מיבנה ומדימונה לא יבואו כי החתונה בחורף. סה"כ: 0 אחים.

תשובה (4): בחורף בארצות הברית - האח מדנבר יבוא כי החתונה בארה"ב. האחים ממילווקי, מיבנה ומדימונה לא יבואו כי החתונה בחורף (ובנוסף, האחים מיבנה ומדימונה גם לא היו באים כי החתונה לא בישראל). סה"כ: אח אחד.

המקסימום הוא 3 אחים, בקיץ בישראל.

תשובה (1).

10.

השאלה: פרופ' הופקינס: "לפי המקרא, צעדיו הראשונים של עם ישראל על במת ההיסטוריה הושפעו מסדרה של שנות בצורת שגרמו לו לנדוד מארץ כנען לארץ היאור. גם בהמשך הדרך היה לתקופות בצורת ולתקופות שפע תפקיד בדברי הימים של עם ישראל. המנהיגים הרוחניים השתמשו באיום של עצירת הגשמים כדי להזהיר את העם מלסטות מתורת אלוהיו, והגמול המובטח עבור שמירת החוקים והמצוות היה גשמים בעיתם."

איזה מהנושאים הבאים הוא הנושא המרכזי בדבריו של הופקינס?

פתרון: נבחן את דבריו של הופקינס. הוא מתאר כיצד הגשם והבצורת השפיעו על עם ישראל בכמה אופנים: בצורת גרמה לנדידה למצרים, לתקופות בצורת ושפע היה תפקיד בהיסטוריה, והמנהיגים השתמשו בגשם ככלי דתי (איום בעצירת גשמים והבטחת גשמים כגמול). כל המשפטים עוסקים בקשר בין גשם לתולדות העם.

תשובה (1): חשיבותו של הגשם בתולדות עם ישראל

נכון. זהו הנושא המרכזי שחוזר לאורך כל דבריו של הופקינס: הגשם השפיע על הנדידה למצרים, על דברי הימים, ושימש ככלי בידי המנהיגים הרוחניים. כל הדוגמאות שהוא מביא ממחישות את חשיבות הגשם בתולדות העם.

תשובה (2): הגורמים שגרמו לעם ישראל לעזוב את ארץ כנען

לא נכון. הנדידה מכנען למצרים בגלל בצורת היא רק דוגמה אחת שהופקינס מביא להשפעת המים והבצורת על תולדות עם ישראל, לא הנושא המרכזי. רוב דבריו עוסקים בתקופות מאוחרות יותר.

תשובה (3): האמצעים ששימשו את המנהיגים הרוחניים כדי לשלוט בעם ישראל לא נכון. השימוש של המנהיגים באיום של עצירת גשמים הוא רק חלק אחד מדבריו של הופקינס. הוא לא מתמקד בשליטה בעם אלא בתפקיד הגשם באופן כללי.

תשובה (4): צעדיו הראשונים של עם ישראל על במת ההיסטוריה לא נכון. הצעדים הראשונים מוזכרים רק בתחילת דבריו, אך הופקינס ממשיך לדבר על "המשך הדרך" ועל תקופות מאוחרות יותר. הנושא רחב יותר מהצעדים הראשונים בלבד.

תשובה (1).

11. השאלה: לפניכם משפט שאפשר להבינו בכמה דרכים:

מאבק של גזברית המחלקה החדשה ברשות השידור נמשך.

איזו מן האפשרויות הבאות אינה אחת הדרכים הללו?

פתרון: המשפט מכיל עמימות - אפשר לפרש אותו בכמה דרכים. נבדוק מה יכול להיות "חדש" (הגזברית או המחלקה), מי נמצא ברשות השידור, ונגד מי המאבק.

תשובה (1): המאבק שהגזברית מנהלת נגד המחלקה החדשה ברשות השידור נמשך

זה אינו פירוש אפשרי. במשפט המקורי כתוב "גזברית המחלקה החדשה" - כלומר הגזברית **בוודאות** שייכת למחלקה, לא משנה כיצד מפרשים את המשפט. לא הגיוני שהגזברית נלחמת נגד המחלקה שלה עצמה, ולכן התשובה הזו מתאימה. בשלב זה אפשר כבר לסמן תשובה זו כנכונה, אך נעבור גם על התשובות האחרות לשם שלמות ההסבר.

תשובה (2): המאבק שהגזברית החדשה של המחלקה מנהלת נגד רשות השידור נמשך

פירוש אפשרי. הגזברית היא חדשה (לא המחלקה), היא שייכת למחלקה כלשהי, והיא נלחמת **נגד** רשות השידור. "גזברית המחלקה החדשה" = גזברית חדשה של המחלקה (לפי פירוש זה).

תשובה (3): המאבק שהגזברית של המחלקה החדשה שהוקמה ברשות השידור מנהלת נמשך

פירוש אפשרי. המחלקה היא חדשה והיא הוקמה **בתוך** רשות השידור, והגזברית של אותה מחלקה מנהלת מאבק (לא מצוין נגד מי). "המחלקה החדשה ברשות השידור" = מחלקה חדשה שנמצאת ברשות.

תשובה (4): המאבק שהגזברית של המחלקה החדשה מנהלת נגד רשות השידור נמשך

פירוש אפשרי. המחלקה החדשה היא מחלקה שנמצאת מחוץ לרשות השידור או בתוכה, והגזברית שלה נלחמת נגד רשות השידור. הפרשנות הזו דומה לפרשנות בתשובה הקודמת בכך שבשתייהן המחלקה חדשה. מה שמבדיל בין שתייהן שבתשובה זו המאבק הוא ברשות השידור, ובתשובה הקודמת הפרט הזה נותר עמום. שתי הפרשנויות אפשריות.

תשובה (1).

12.

השאלה: הביטוי המוקדם ביותר לבחינה היסטורית של אומנות מופיע בחיבור מן המאה השלוש עשרה המתאר את תולדות חייהם של טרובדורים - זמרים נודדים - שחיו בפרנקנס. הביוגרפיות של הטרובדורים השונים מובאות לפי סדר כרונולוגי, אך החידוש בחיבור אינו נעוץ בכך, אלא בעובדה שניתן בו ביטוי לתפיסה שזמרת הטרובדורים הייתה בראשיתה דלה בתכנים ובצורות, ושהיא השתפרה בהדרגה עד שהפכה, לבסוף, לעשירה ושופעת.

על פי העולה מן הכתוב לעיל, מה הביטוי לבחינה היסטורית של אומנות בחיבור המתואר?

פתרון: נבין מה השאלה מבקשת: איזה היבט בחיבור מהווה "בחינה היסטורית של אומנות"? בטקסט מוסבר שהחידוש אינו בסיפור הכרונולוגי, אלא בתפיסה שזמרת הטרובדורים **התפתחה לאורך זמן** - מדלה לעשירה. כלומר, הבחינה ההיסטורית היא הקישור בין חלוף הזמן לבין השינוי באומנות.

תשובה (1): סיפור הביוגרפיות של הטרובדורים על פי מידת העושר של יצירותיהם

לא נכון, פרט זה שגוי. בטקסט לא נכתב שהביוגרפיות סודרו לפי עושר היצירות. נכתב שהן סודרו לפי סדר **כרונולוגי**.

תשובה (2): סיפור הביוגרפיות של הטרובדורים בסדר כרונולוגי

לא נכון. פרט זה אמנם נכון עובדתית, אך בטקסט צוין במפורש ש"החידוש בחיבור אינו נעוץ בכך" - כלומר הסיפור הכרונולוגי הוא לא מה שמהווה את החידוש (שהוא כמובן הבחינה ההיסטורית, שכן בתחילת הפסקה צוין שזהו הביטוי **המוקדם** ביותר לבחינה היסטורית של אומנות).

תשובה (3): הקישור שנעשה בין חלוף הזמן ובין השינוי שחל בזמרת הטרובדורים

נכון. בטקסט צוין שהחידוש הוא "בעובדה שניתן בו ביטוי לתפיסה שזמרת הטרובדורים הייתה בראשיתה דלה... ושהיא השתפרה בהדרגה". כלומר, החיבור מקשר בין חלוף הזמן (מראשית ועד לבסוף) לבין השינוי שחל בזמרת (מדלה לעשירה). זוהי בחינה **היסטורית** - מעקב אחר התפתחות האומנות לאורך זמן.

תשובה (4): הקישור שנעשה בין תכניה וצורותיה של זמרת הטרובדורים ובין איכותה

לא נכון. אמנם בטקסט מוזכרים תכנים וצורות, אך הנקודה המרכזית היא לא הקישור בין תוכן לאיכות (שכן זוהי ביקורת, לא בחינה היסטורית), אלא השינוי ההדרגתי **עצמו** שעברה זמרת הטרובדורים.

תשובה (3).

13.

השאלה: פילוסוף כתב: "אני מבחין באדם נכנס לגן הציבורי. אני רואה בו אובייקט, ובה בעת סובייקט. כאובייקט, אין הוא נבדל מהותית מבחינתי מאובייקטים אחרים בגן, כמו הספסלים או הדשא. כולם פרטים בעולמי, ולקשרים בינם לבין עצמם אין חשיבות. לתפוס את האדם כסובייקט פירושו להכיר בכך שגם הוא, כמוני, תופס את האובייקטים שסביבו; להכיר בנקודת מבט אחרת המתקיימת במקביל לזו שלי. כניסת האדם לגן מוסיפה אפוא לתמונת עולמי לא רק את האדם עצמו, אלא גם את מערכת הקשרים שלו עם האובייקטים האחרים שם."

איזו מן הטענות הבאות עולה מדבריו של הפילוסוף?

פתרון: נבין את דברי הפילוסוף: כשאני רואה אדם **כאובייקט**, הוא פשוט עוד פריט בעולם שלי (כמו ספסל או דשא). כשאני רואה אותו **כסובייקט**, אני מכיר בכך שגם לו יש נקודת מבט משלו, והוא תופס את העולם סביבו. לכן, כשאדם נכנס לגן, מתווספת לתמונת העולם שלי לא רק הוא עצמו, אלא גם **הקשרים** שלו עם האובייקטים בגן.

תשובה (1): רק בני אדם יכולים להיתפס כסובייקטים, ורק דברים שאינם בני אדם, כמו צמחים וחפצים, יכולים להיתפס כאובייקטים

לא נכון. הפילוסוף מציין שהאדם נתפס גם כאובייקט וגם כסובייקט - "אני רואה בו אובייקט, ובה בעת סובייקט". כלומר, אדם יכול להיתפס כאובייקט.

תשובה (2): כדי שמתבונן יתפוס אדם שהוא פוגש כסובייקט ולא רק כאובייקט, גם אדם זה צריך לתפוס את המתבונן כסובייקט

לא נכון. הפילוסוף מדבר על מה שנדרש מהמתבונן - להכיר בנקודת מבט אחרת. הוא לא מציין שהאדם הנצפה צריך לתפוס את המתבונן כסובייקט.

תשובה (3): תפיסתו של דבר-מה כסובייקט נבדלת מתפיסתו כאובייקט בכך שהיא מחייבת את האדם לא רק לתפוס את נוכחותו של הדבר בסביבתו, אלא גם להכיר בקיומה של נקודת מבט אחרת מזו שלו

נכון. זה בדיוק מה שהפילוסוף מסביר: לתפוס אדם כאובייקט זה לראות אותו כפריט בעולם שלי. לתפוס אותו כסובייקט זה "להכיר בנקודת מבט אחרת המתקיימת במקביל לזו שלי" - כלומר להכיר שגם לו יש תפיסה משלו של העולם.

תשובה (4): כדי שאדם יתפוס את זולתו כסובייקט, עליו להניח שהקשרים שהזולת מקיים עם האובייקטים שסביבו הם זהים לקשרים שהוא עצמו מקיים איתם

לא נכון. הפילוסוף מציין שצריך להכיר בקיומה של "נקודת מבט אחרת" - לא זהה. הוא לא דורש שהקשרים יהיו זהים, אלא רק שנכיר בכך שלזולת יש קשרים משלו עם האובייקטים.

תשובה (3).

14. השאלה: ד"ר טל _____ להמלצת משרד הבריאות לציבור _____ ירקות שרוססו בחומר ההדברה "טרמל", המלצה המתבססת על הטענה שבירקות שלא רוססו עלול להתפתח עובש רעיל, _____ שאריות חומרי ההדברה. לדבריה, טענה זו נכונה, _____ ששכיחות נזקי הריסוס גבוהה פי כמה וכמה משכיחות הופעתו של העובש.

פתרון: נבין את מבנה המשפט. ד"ר טל מגיבה להמלצה של משרד הבריאות בנוגע לירקות מרוססים. ההמלצה מתבססת על טענה לגבי עובש רעיל בירקות לא מרוססים. נחפש תשובה שמשתלבת בהגיון הזה.

תשובה (1): שותפה / לקנות / המסוכן לבריאות הרבה יותר מ- / אך היא סבורה שחשובה יותר העובדה

לא נכון. לפי החלק הראשון ד"ר טל שותפה להמלצה לקנות ירקות מרוססים, אם היא שותפה למה היא מדגישה שנזקי הריסוס שכיחים יותר? זה סותר את עמדתה - היא לא הייתה תומכת בקנייה אם היא חושבת שהעובדה ששכיחות נזקי הריסוס גבוהה יותר **חשובה יותר** משכיחותו של העובש.

תשובה (2): שותפה / שלא לקנות / אך הוא מסוכן לבריאות פחות מ- / ולא זו בלבד, אלא

נכון. נקרא את המשפט המלא: ד"ר טל **שותפה** להמלצת משרד הבריאות לציבור **שלא לקנות** ירקות מרוססים. ההמלצה מתבססת על הטענה שבירקות שלא רוססו עלול להתפתח עובש רעיל, **אך הוא מסוכן לבריאות פחות** משאריות חומרי ההדברה. לדבריה, טענה זו נכונה, **ולא זו בלבד, אלא** ששכיחות נזקי הריסוס גבוהה פי כמה וכמה.

כלומר: משרד הבריאות ממליץ לא לקנות ירקות מרוססים כי הריסוס **מסוכן יותר** מהעובש, וד"ר טל מוסיפה שגם **השכיחות** של נזקי הריסוס גבוהה יותר. מצאנו תשובה ללא סתירות פנימיות ולכן אפשר לסמן אותה כנכונה ולהתקדם הלאה במבחן, מבלי לבדוק את שאר התשובות.

תשובה (2).

15. **השאלה:** אמיר הציץ בארון ולא מצא את הסוכריות שהניח שם. הוא נזף באחותו מרב על שזללה את כל הסוכריות שהיו בארון, והיא השיבה לו שלא אכלה אלא כמחציתן. סבר אמיר שמרב _____, ודאי _____.

פתרון: נבין את הסיטואציה המתוארת במשפט. אמיר לא מצא את הסוכריות והאשים את אחותו שאכלה את כולן. היא טענה שאכלה רק מחצית. עכשיו השאלה היא: מה אמיר חושב על דבריה, ומה היה עושה בהתאם?
אם אמיר **מאמין** לאחותו (שטוענת שאכלה רק מחצית מהסוכריות), הוא היה מחפש את המחצית שנותרה בארון.
אם אמיר **לא מאמין** לאחותו (חושב שהיא משקרת ואכלה הכל), אין טעם לחפש.

תשובה (1): לולא / משקרת / היה מחפש שוב בארון את הסוכריות שאחותו לא אכלה

נקרא את המשפט המלא: "**לולא** סבר אמיר שמרב **משקרת**, ודאי היה מחפש שוב בארון את הסוכריות שאחותו **לא אכלה**".

"לולא" משמעותו "אילו לא". כלומר: אם אמיר **לא** היה סבור שמרב משקרת (=אם הוא היה מאמין לה), הוא היה מחפש את הסוכריות שהיא לא אכלה. זה הגיוני לחלוטין: אם היא דוברת אמת ואכלה רק מחצית, כדאי לחפש את המחצית שנותרה. משתמע מהמשפט שאמיר סבר שמרב משקרת, ועל כן לא טרח לחפש את הסוכריות שנותרו. זוהי תשובה הגיונית ולכן נסמן אותה כתשובה הנכונה.

תשובה (1).

16. **השאלה:** במוח מתקיים איזון בין החומר דופמין לבין החומר אַצְטִילְכּוֹלִין, שהשפעתו מנוגדת להשפעת הדופמין. הפרת האיזון הזה בשל מחסור בדופמין היא אחד הגורמים למחלת הפרקינסון. דופמין אינו יכול לעבור מן הדם למוח, ולכן אי אפשר לחדש את מלאי הדופמין במוח באמצעות נטילתו כתרופה. לפיכך, _____. הדבר דומה לכך שאם הבלמים במכונית אינם פועלים כראוי, דרך חלופית להאט את מהירות הנסיעה היא הסרת הרגל מדוושת הדלק.

פתרון: נבין את מבנה הטיעון. במוח יש איזון בין דופמין לאצטילכולין (חומרים בעלי השפעות מנוגדות). מחסור בדופמין גורם לפרקינסון, אך לא ניתן לתת דופמין כתרופה כי הוא לא עובר מהדם למוח. המשפט החסר צריך להתאים למטאפורה: אם הבלמים (המשולים לדופמין) לא עובדים, אפשר להסיר את הרגל מהדלק (להפחית את ההשפעה המנוגדת, כלומר האצטילכולין).

תשובה (1): כמה תרופות למחלת הפרקינסון מבוססות דווקא על הפחתת ייצור האצטילכולין

נכון. אם לא ניתן להגביר את הדופמין (לתקן את הבלמים), אפשר להפחית את האצטילכולין (להסיר את הרגל מהדלק) - וכך לשחזר את האיזון במוח. המטאפורה מתאימה בדיוק: במקום להוסיף את מה שחסר, מפחיתים את החומר המנוגד לו ובכך משמרים את האיזון.

תשובה (1).

17. **השאלה:** בארצות הברית מעסיק מפריש כסף ממשכורת העובד לקרן הפנסיה שלו רק אם העובד מעוניין בכך. לרוב, העובדים המעוניינים שהמעסיק יפריש כסף לקרן הפנסיה שלהם נדרשים לחתום על טופס שנכתב בו כי הם מאשרים זאת. חוקרים מצאו כי אם הופכים את ההליך, כלומר, מחייבים עובדים שאינם מעוניינים בהפרשה לקרן לחתום על טופס ויתור, עולה מאוד שיעור "המעוניינים" בהפרשת כסף לקרן הפנסיה. החוקרים שיערו אפוא שבבסיס "העדפתם" של העובדים נמצא מנגנון פסיכולוגי מסוים.
- איזה מן המקרים הבאים עשוי להתבסס על אותו מנגנון פסיכולוגי?
- פתרון:** נבין את המנגנון הפסיכולוגי. כאשר ההפרשה לפנסיה דורשת חתימה, פחות עובדים מפרישים. כאשר ברירת המחדל היא הפרשה והווייתור דורש חתימה, יותר עובדים מפרישים. המסקנה: אנשים נוטים להישאר עם **ברירת המחדל** ולא לנקוט פעולה אקטיבית לשנות אותה. נחפש מקרה שבו אנשים נשארים עם ברירת המחדל במקום לבחור באלטרנטיבה.
- תשובה (1):** באתר צרכנות באינטרנט שיעור המשתמשים הכותבים ביקורת שלילית על מוצרים גבוה בהרבה משיעור המשתמשים הכותבים ביקורת חיובית
- לא נכון. כאן אין ברירת מחדל - שני סוגי הביקורות דורשים פעולה אקטיבית. התופעה מוסברת בכך שאנשים מתאמצים יותר להתלונן מאשר לשבח, לא במנגנון של ברירת מחדל.
- תשובה (2):** תיאטרון מציע לצופים חדשים לעשות מינוי ולקבל כרטיסים להצגות במחיר מוזל, אך מרבית הצופים מעדיפים לקנות כרטיסים נפרדים במחיר מלא ולא להתחייב מראש לכמה הצגות
- לא נכון. כאן אין ברירת מחדל - הצופים צריכים לבחור באופן אקטיבי בין מינוי לכרטיסים נפרדים. זו העדפה של גמישות על פני התחייבות.
- תשובה (3):** חברת הובלות מציעה ללקוחותיה לבחור אם לארוז בעצמם את הציוד שהם מבקשים לשלוח או לשלם לה סכום נוסף עבור שירותי אריזה. מרבית הלקוחות מעדיפות לשלם על שירותי אריזה
- לא נכון. כאן אין ברירת מחדל - הלקוחות צריכים לבחור באופן אקטיבי. זו העדפה של נוחות על פני חיסכון בכסף.
- תשובה (4):** באחד החוגים באוניברסיטה תוכנית הלימודים מחייבת לימודי לטינית, אך הסטודנטים רשאים להמיר את לימודי הלטינית בלימודי יוונית. רק מיעוט מן הסטודנטים בוחר ללמוד יוונית
- נכון. זהו בדיוק אותו מנגנון: לטינית היא **ברירת המחדל**, ולמעבר ליוונית נדרשת פעולה אקטיבית (להמיר). רוב הסטודנטים נשארים עם ברירת המחדל (לטינית) במקום לנקוט פעולה ולשנות ליוונית - בדיוק כמו העובדים שנשארים עם ברירת המחדל של הפרשה לפנסיה.
- תשובה (4).**

הבנת הנקרא (שאלות 18-23)

18. **השאלה:** מה רצה השופט חיים כהן לרמוז בכותרת מאמרו "סכלות ו/או איוולת" (שורה 1)?

פתרון: נבין את הקשר הכותרת למאמר. השופט כהן כתב מאמר שמבקר את השימוש בצירוף "ו/או". הוא מכנה את הצירוף הזה "תועבה לשונית" ו"שיבוש מכוער ופגם אסתטי", וטוען שהניסיון לפתור עמימויות באמצעות צירוף זה נועד לכישלון. הכותרת "סכלות ו/או איוולת" משתמשת בדיוק בצירוף שהמאמר מבקר - וזו אירוניה מכוונת. סכלות ואיוולת שתיהן מילים שמשמעותן טיפשות, והשופט כהן רומז שהשימוש בצירוף "ו/או" הוא עצמו מעשה של סכלות או איוולת.

תשובה (4): שיש טעם לפגם בשימוש בצירוף "ו/או"

נכון. השופט כהן משתמש בצירוף "ו/או" בכותרת עצמה באופן אירוני. המילים "סכלות" ו"איוולת" שתיהן מתארות טיפשות - והוא רומז שמי שמשתמש בצירוף "ו/או" עושה מעשה טיפשי. הכותרת עצמה היא דוגמה לביקורת שהמאמר מעלה.

תשובה (4).

19. **השאלה:** על פי הפסקה השנייה, איזו מן הטענות הבאות מבטאת את עמדתו של השופט כהן בנוגע למשפט "יוסי ודני יוכלו לקבל חזקה על הבית" (שורה 7)?

פתרון: נבחן מה השופט כהן אומר על המשפט הזה. בפסקה השנייה מוסבר שמהמשפט "יוסי ודני יוכלו לקבל חזקה על הבית" לא ברור אם החזקה על הבית יכולה לעבור רק לאחד מהם, או שמא הבית חייב לעבור לשניהם לחזקתם המשותפת. כלומר, המשפט הוא **דו-משמעי** (ובכך פסלנו את תשובות (3) ו-(4)). השופט כהן ממשיך וטוען שהניסיון לפתור עמימויות באמצעות הצירוף "ו/או" נועד לכישלון, מפני שצירוף של שני מונחים דו-משמעיים אינו יכול ליצור משפט חד-משמעי. מכאן ברורה עמדתו של השופט כהן – בשני המקרים המשפט **דו-משמעי**.

תשובה (1): המשפט דו-משמעי, וגם אילו היה כתוב "יוסי ו/או דני" הייתה הדו-משמעות נותרת בעינה

תשובה (1).

20. **השאלה:** איזו מן הטענות הבאות בנוגע למקרה פוליסת הביטוח (פסקה שלישית) נכונה?

פתרון: נבחן את מקרה פוליסת הביטוח. בפוליסה נכתב שיינתן פיצוי עבור נזק לרכושו של פלוני מבוטח מפני כל נזק מ-X ו/או מ-Y. חברת הביטוח טוענת שאין לפצות את פלוני מאחר שהנזק שנגרם לו הוא רק מ-X, אך לא מ-Y (כלומר חברת הביטוח פירשה את הפוליסה כך שצריך שייגרם נזק **משניהם** יחד כדי שפלוני יהיה זכאי לפיצוי). לעומת זאת, השופט כהן מציין שמשמעות הצירוף "ו/או" איננה חד-משמעית, ובמקרה זה יש להתייחס ל"או" שבצירוף - כלומר, מספיק שאחד מהם גרם נזק ויש לפצות את פלוני.

תשובה (1): השופט כהן מעריך שחברת הביטוח לא נתנה את הדעת לבעיה שבשימוש בצירוף "ו/או", משום שהניחה שהוא ממילא שקול במשמעותו למילה "או"

לא נכון. לא ייתכן שהשופט כהן מעריך שחברת הביטוח הניחה ש"ו/או" שקול ל"או", מפני שהם טענו בדיוק את ההפך – שהביטוי לא שקול ל"או", אלא ל"וי". זה היה פלוני שטען שמשמעות הביטוי שקולה ל"או".

תשובה (2): חברת הביטוח טוענת כי משמעות הביטוי "X ו/או Y" שקולה למשמעות הביטוי "X ו-Y יחדיו", ואילו לפי השופט כהן הביטוי אינו חד-משמעי, ובמקרה זה יש להתייחס ל"או" שבצירוף

נכון. חברת הביטוח פירשה את "ו/או" כאילו משמעותו "וגם" (שניהם יחד), ולכן טענה שאין לפצות את פלוני. השופט כהן קבע שהביטוי עמום, ובמקרה זה יש לפרש אותו כ"או" - כלומר מספיק שאחד מהגורמים גרם נזק כדי לזכות בפיצוי.

תשובה (3): אילו היה רכושו של פלוני ניזוק דווקא מ-Y ולא מ-X, סביר להניח שחברת הביטוח הייתה מסכימה לפצות את פלוני בהתאם לפוליסה

לא נכון. חברת הביטוח טענה שהפיצוי ניתן רק כאשר **שני** הגורמים יחד גרמו לנזק. לכן, גם אם הנזק היה רק מ-Y, חברת הביטוח הייתה טוענת בדיוק את אותה הטענה – שפלוני לא זכאי לפיצוי, כי לפי פרשנותה צריך **שני** הגורמים יחד יגרמו לנזק.

תשובה (4): חברת הביטוח התייחסה לביטוי "ו/או" כאילו הייתה משמעותו "מ-X או מ-Y או משניהם גם יחד", והשופט כהן העמיד אותה על טעותה בהכריעו לטובת ה"או" שבצירוף

לא נכון. חברת הביטוח לא התייחסה לביטוי כאילו משמעותו "X או Y או שניהם" – אם היא הייתה מפרשת כך את הביטוי, היא הייתה מפצה את פלוני. להפך - היא טענה שהמשמעות היא דווקא "שניהם יחד" בלבד, ובכך ניסתה להימנע מפיצוי.

תשובה (2).

21. השאלה: "להפך" (שורה 22), כלומר-

פתרון: נבחן את ההקשר. בשורות 20-22 מצוטט קורא אנונימי שכתב מכתב בעקבות המאמר של השופט כהן, וביקש להגן על הצירוף "ו/או". הקורא כתב כי השימושים בצירוף שמקורם ב"עצלות" אין בהם כל רע, **להפך:** עצלות זו משמשת בסיס למילים ולביטויים חדשים רבים בשפה.

חשוב להבין שהמילה "להפך" לא סותרת את הביטוי "אין בהם כל רע" אלא **מוסיפה עליו**. הקורא לא רק טוען שאין נזק בשימושים האלה, אלא שיש בהם תועלת - הם תורמים להתפתחות השפה.

תשובה (1): יש בהם טוב

נכון. "להפך" בא להוסיף על "אין בהם כל רע" ולומר משהו חיובי יותר: לא רק שאין בהם רע, אלא שיש בהם טוב - הם מועילים לשפה.

תשובה (2): הם אינם כה נוראים

לא נכון. משמעות "אינם כה נוראים" היא שאמנם הצירופים שמקורם בעצלות אינם טובים, אך במידה פחותה מכפי שטען השופט כהן. הקורא חלק על הטענה שהם בכלל לא טובים, ולכן המשמעות הזו למילה "להפך" לא מתאימה לדבריו.

תשובה (3): אין בהם כל טוב

לא נכון. זה סותר את כוונת הקורא. הוא מגן על הצירוף "ו/או" וממשיך להסביר שעצלות תורמת ליצירת מילים חדשות - כלומר הוא טוען שיש בהם טוב, לא שאין בהם טוב.

תשובה (4): יש בהם רע

לא נכון. בדומה לתשובה הקודמת, זה ההפך הישיר של "אין בהם כל רע", אך לא מתאים לדברי הקורא - הקורא מגן על הצירוף "ו/או" ומנסה להראות את ערכו - הוא לא יטען שיש בו רע.

תשובה (1).

22. השאלה: כוונתו של הקורא האנונימי ב"מייעל את השפה" (שורה 25) היא -

פתרון: נבחן את ההקשר. הקורא האנונימי מגן על השימוש בצירוף "ו/או" וטוען שה"עצלות" שעומדת בבסיס שימושים כאלה היא דבר חיובי. בשורות 23-24 הוא מסביר שעצלות זו משמשת בסיס למילים ולביטויים חדשים רבים בשפה, ושהיא מייעלת את השפה כי היא מאפשרת "לבטא מושג מורכב, אשר לולא הומצאה עבורו מילה לא היה מנוס להסבירו במספר רב של מילים".

תשובה (1): הופך את השפה לחד-משמעית יותר

לא נכון. חד-משמעות אינה קשורה לייעול. ייעול עוסק בקיצור ובחיסכון במילים, לא בבהירות המשמעות.

תשובה (2): מבטא אותו רעיון במספר קטן יותר של מילים

נכון. זוהי המשמעות של ייעול בהקשר לשוני: לבטא את אותו רעיון בצורה קצרה יותר. במקום לכתוב "פלוגי ואלמוני, שניהם יחד וכל אחד מהם לחוד" כפי שכותבים הבנקים, הביטוי ה"עצלני" מאפשר לכתוב את אותו הרעיון עם פחות מילים: "פלוגי ו/או אלמוני". הקורא טוען שזו תרומה חיובית לשפה.

תשובה (3): מרחיב את העושר הלשוני של השפה

לא נכון. הרחבת עושר לשוני משמעה הוספת מילים וביטויים חדשים שמעשירים את השפה במשמעויות חדשות. אך "ייעול" הוא ההפך - קיצור וצמצום, לא הרחבה.

תשובה (4): הופך את השפה לקלה יותר להבנה

לא נכון. כל המאמר של השופט כהן מראה שהצירוף "ו/או" דווקא מקשה על ההבנה ויוצר בלבול. ייעול אינו בהכרח הופך משהו לקל יותר להבנה - הוא רק הופך אותו לקצר יותר.

תשובה (2).

23. השאלה: מה מבנה הקטע?

פתרון: נבחן את מבנה הקטע. הקטע פותח בהצגת מאמרו של השופט כהן ("בשנת 1981 התפרסם ב'לשונו לעם' מאמר בשם 'סכלות ו/או איוולת'..."), ולא בהצגת הצירוף עצמו. לכן נוכל מיד לפסול את תשובות (1) ו(3) שמתחילות ב"הצגת צירוף לשוני". נעבור לתשובות (2) ו(4). שתיהן מתחילות בהצגת מאמר, אך תשובה 4 טוענת שבסוף הקטע מופיעה "ביקורת אחרת על השימוש בצירוף" - כלומר שתי ביקורות. עם זאת, בקטע מופיעה רק ביקורת אחת (של השופט כהן), ומה שמופיע בסוף הוא לא ביקורת נוספת אלא דעה **מנוגדת** לזו של השופט כהן - הגנה על הצירוף מפי הקורא האנונימי. על סמך זה ניתן לפסול את תשובה (4) ולסמן את תשובה (2) כנכונה.

תשובה (2): הצגת מאמר ← הטענות המרכזיות של המאמר ודוגמאות מן המאמר ← דעה הפוכה מן הדעה המוצגת במאמר והנימוקים לה

נכון. הקטע פותח בהצגת **המאמר** של השופט כהן. לאחר מכן מוצגות **הטענות המרכזיות** שלו: שהצירוף "ו/או" הוא "תועבה לשונית" ו"שיבוש מכוער", עם דוגמאות כמו המשפט "יוסי ודני יוכלו לקבל חזקה על הבית" ומקרה פוליסת הביטוח. בסוף מוצגת דעה הפוכה - מכתבו של הקורא האנונימי **שמגן** על הצירוף וטוען שה"עצלות" שבבסיסו דווקא מייעלת את השפה. מבנה זה מתאים לקטע במדויק.

תשובה (2).